

LBRIS

We know
books

TIMMY FIASCO

5

JURNALUL SECRET

STEPHAN PASTIS

arthur

LEPIS we know
Pe care l-am botezat după peștele oficial al statului Hawaii:

Humuhumunukunukuapuaa.

— Vino înapoi, Humuhumunukunukuapuaa, îi spun eu ursului meu polar. Urmează să fac un anunț către toți angajații agenției noastre de detectivi.

(Mă rog, nu e chiar agenția *noastră* de detectivi. E agenția *mea* de detectivi. Dar am ales această variantă atotcuprinzătoare ca să nu-i rănesc sentimentele lui Humuhumunukunukuapuaa.)

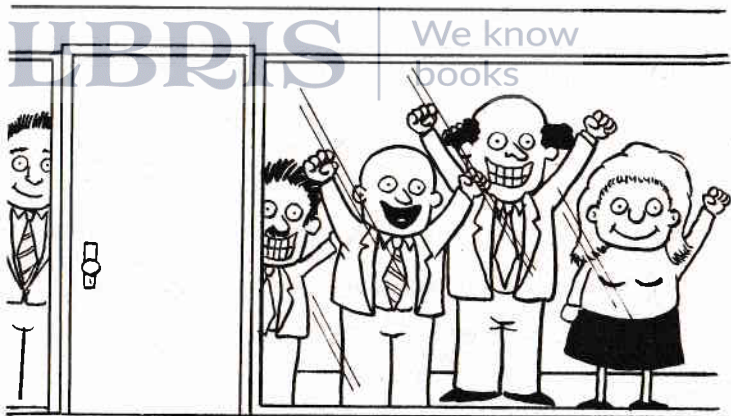
Așa că apăș butonul roșu destinat comunicațiilor interne, de pe telefonul meu.

— Salutări, angajați ai Fiasco SRL. Aici fondatorul, președintele și CEO-ul agenției, alături de asistentul administrativ, Humuhumunukunukuapuaa.

În timp ce vorbesc, văd cum angajații mei încep să se adune în fața peretelui de sticlă al biroului meu.

— Este greu de imaginat, dar până nu demult, eu, Timmy Fiasco, am fost contestat de către masele neînsemnate, inclusiv de către rotundul meu prieten, Rollo Tookus, colega mea de clasă cu miros de mandarină, Molly Moskins, și inamicul meu numărul unu, Cea-al-cărei-nume-nu-poate-fi-rostit-dar-acum-poate-fi-rostit-pentru-că-am-învis-o-și-nu-ne-mai-pasă-de-ee, Corrina Corrina.

Angajații răspund printr-un val de urale.

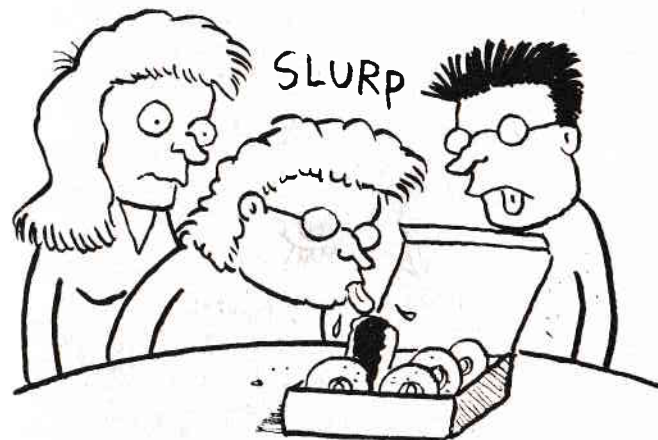
— Dar acele zile sunt demult apuse. Priviți unde am ajuns acum. Suntem o mare agenție de detectivi, cu peste o sută de angajați, numeroase birouri, influență globală și gogoși gratuite în fiecare vineri.

Toată lumea aplaudă.

— Apropo de gogoși, am înțeles că e bătaie pe cele cu sirop de arțar.

Humuhumunukunukuapuaa încuviințează din cap.

— Asistentul meu administrativ, aici de față, mă informează că unii dintre voi ați alergat spre cutia de gogoși și ați lins glazura celor cu sirop de arțar, ca să vă asigurați că nu vi le ia nimeni.

Câțiva dintre angajați își feresc privirile.

— Mă refer în mod specific la Liz Bicknell, Carter Hasegawa și Ann Stott. Vă rog să nu mai lingeți glazura de pe gogoșile cu sirop de arțar.

Liz, Carter și Ann părăsesc grupul de angajați cu capetele plecate.

— Poate că unii dintre voi se întrebă cum am ajuns aici. Cum am reușit să-mi transform viziunea măreață a unui imperiu detectivistic în realitate.

Humuhumunukunukuapuaa tușește.

— Cum am reușit *noi* s-o transformăm în realitate, spun eu corectându-mă singur.

Humuhumunukunukuapuaa zâmbește.

— Am reușit urmând un singur principiu moral. Un principiu pe care l-am printat pe un afiș care va atârna în biroul nostru pentru eternitate. Și anume:

CAPITOLUL 2

Corabia nebunilor

— N-ai voie să faci muncă de detectiv, spune mama.

— Cât timp? întreb eu.

— Ți-am spus deja.

— Dar ai spus șase luni.

— Asta am și vrut să spun.

— Șase luni? O să-mi distrugi agenția!

— Nu vom continua discuția asta, Timmy.

— Dar pedeapsa nu e pe măsura infracțiunii.

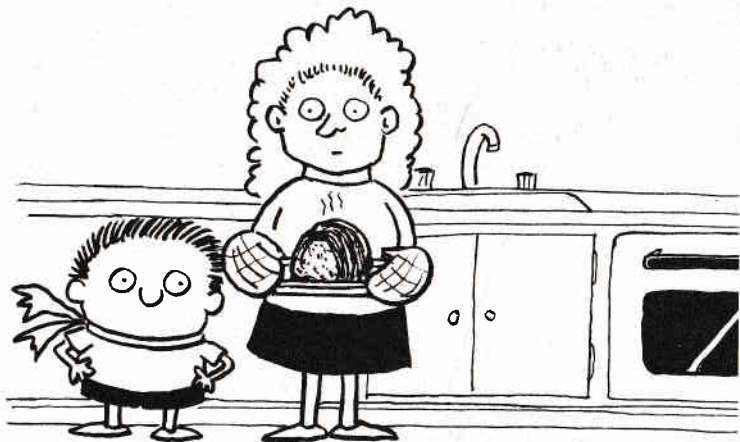
— Ai fugit de acasă!

— Am urmărit un infractor dincolo de granițele statului!¹

¹ Toate detaliile acestui eveniment sunt consemnate în *Timmy Fiasco: 100% fără microbi*, operă literară clasică a timpurilor moderne.

— De ajuns, Timmy, spune ea, scoțând friptura din cuptor. Oricum, așa vei avea mai mult timp să te concentrezi pe școală și poate vei face și alte lucruri.

— Ce alte lucruri? mârâi eu printre dinți, suspicios pe mama, pe tonul vocii și pe friptura ei.

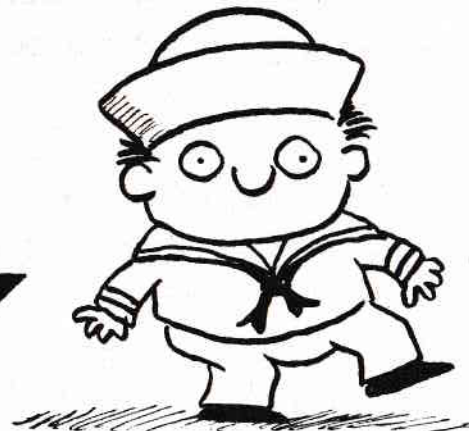
— Te-am înscris la lecții de pian.

— *Poftim?* strig eu. Mai devreme ai zis că am nevoie de mai mult timp pentru școală!

— Și vei avea. Dacă renunți la munca de detectiv, câștigi o grămadă de timp.

— O, Doamne, murmur eu împleticindu-mă îndărăt ca un marinar beat.

Marinar
beat

— Și oricum, adaugă mama, te-am văzut încercând să cânti la pian acasă la mătușa Ciur. Mi s-a părut că-ți place.

— Ești cumva... spion? strig eu.

— Nu, răspunde ea.

— Asta înseamnă că m-ai văzut și când l-am ajutat pe grădinarul ei să facă sculpturi de tapioca din boschete. M-ai înscris și la lecții de tapioca?

— Se cheamă artă topiară, spune ea. Tapioca e o budincă. Apropo...

Se duce la frigider și scoate un castron cu jeleu.

— Desertul din seara asta.

— Nu vreau, spun eu. Corabia vieții mele a naufragiat.

— Of, Timmy, spune ea îngenunchind ca să mă ia în brațe, nu ți se pare că ești un pic melodramatic?

— Nu. Îmi distrugi afacerea, răspund eu.

— Bine, spune ea. Ce-ai zice să-ți fac o propunere?

— De acord. Cred că le-am învățat la școală.

— Ai învățat pronumele, nu propunerile.

— Te rog să nu mă mai corectezi, răspund eu.

Știu prea bine ce-am învățat.

— Bine, spune mama. Atunci hai să facem o afacere.

— Ce fel de afacere?

— Una corectă.

— Bine. Dar va trebui să discut cu avocatul meu. Și cu contabilul. E foarte irascibil.

Mama zâmbește.

— Dacă-mi promiți să te străduiești la școală și la lecțiile de pian, poate îți mai scurtez puțin din perioada de interdicție.

— Cât îmi scurtezi?

— Când e ultima zi de școală? întrebă ea.

— Peste 37 de zile, 18 ore și 24 de minute, răspund eu.

Nu c-aș ține socoteala.